

Η άρση του εαυτού μας και η τελεία υπακοή στον Κύριο

Ορθοδοξία / Ιερός Άμβων

π. Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, Ιεροδιάκονος Ιεράς Μητροπόλεως Ταμασού και Ορεινής, θεολόγος

Η Κυριακή μετά την μεγάλη εορτή της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού ονομάζεται Κυριακή μετά την Ύψωση. Όπως και η Κυριακή πριν την εορτή αυτή ονομάζεται Κυριακή πριν την Ύψωση.

Η σημερινή Ευαγγελική περικοπή μας περιγράφει την σταυρώσιμη ζωή του ανθρώπου που επιθυμεί να ονομάζεται Χριστιανός. Ο Κύριος απευθύνει μια πρόσκληση στον καθένα μας, να απαρνηθεί τον εαυτό του, να σηκώσει τον προσωπικό του σταυρό και να ακολουθήσει το Χριστό «όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού, και ακολουθείτω μοι [1]». Σε αυτές τις τρεις προϋποθέσεις συνίσταται η εν Χριστώ ζωή, ώστε να καταλήξει στην Ανάσταση.

Με τους λόγους του αυτούς ο Χριστός κάλεσε και καλεί κάθε μαθητή, και κατ' επέκταση τον άνθρωπο που επιθυμεί να ακολουθεί τον Χριστό, να λάβει μία πολύ σημαντική και συνάμα δύσκολη απόφαση. Σημαντική, γιατί θα τον βοηθήσει να

γίνει αληθινός μαθητής του Ιησού, και δύσκολη, γιατί θα πρέπει να υπερβεί τον εαυτό του. Ο Κύριος απευθυνόμενος στους ανθρώπους δεν ανάγκασε και δεν αναγκάζει κανέναν, να Τον ακολουθήσει. Το να σηκώσουμε τον Σταυρό δεν σημαίνει μόνο δοκιμασία, πόνο και θλίψη αλλά και καταλλαγή, συγγνώμη και κατάργηση της έχθρας, νεκρώνοντας ταυτόχρονα αυτό που μας νεκρώνει και ζώντας την καινούργια ζωή.

Η ελευθερία είναι ένα μεγάλο δώρο που μας έδωσε ο Θεός, ώστε να αναλαμβάνουμε την ευθύνη των πράξεων μας, έστω και αν αφορά στο να Τον ακολουθήσουμε ή όχι. Είναι μαρτυρική η πορεία που αναλαμβάνει αυτός που επιλέγει και αποφασίζει ελεύθερα να ακολουθήσει τον Χριστό, αφού αίροντας τον Σταυρό στον ώμο πορεύεται μαζί με τις στρατιές των πολλών ματύρων που κοσμούν την Εκκλησία μας και αποτελούν παράδειγμα προς μίμηση για τις γενεές των ανθρώπων, προς συνάντηση με τον Θείο Λυτρωτή, στην κορυφή του Γολγοθά, προκειμένου να βιώσει την εμπειρία της Αναστάσεως.

Όποιος ανήκει στην Εκκλησία παραιτείται από τη ζωή του, χάριν του Χριστού και

του Ευαγγελίου. Δεν βλέπει τον συνάνθρωπό του με βάση το οικονομικό και εξουσιαστικό συμφέρον, αλλά τον βλέπει ως εικόνα Θεού, όπως είναι και ο ίδιος, και γι' αυτόν αξίζει να σταυρωθεί έστω και για λίγο, παραιτούμενος, όσο είναι εφικτό από τα δικαιώματά του.

«Για κάθε άνθρωπο «ο σταυρός του» είναι οι θλίψεις και οι οδύνες της επίγειας ζωής, θλίψεις και οδύνες προσωπικές. Για κάθε άνθρωπο «ο σταυρός του» είναι οι αμαρτωλές αδυναμίες και τα πάθη, προσωπικά επίσης. Με ορισμένα από αυτά γεννιέται, ενώ άλλα τα αποκτά στην πορεία της επίγειας ζωής του. Για τον μαθητή του Χριστού «ο σταυρός του» γίνεται Σταυρός του Χριστού. Ο μαθητής του Χριστού σηκώνει ορθά τον σταυρό του, όταν παραδέχεται ότι οι θλίψεις είναι απαραίτητες για την μεταμόρφωσή του, την ομοίωσή του με τον Χριστό και την σωτηρία του. Η καρτερική άρση του σταυρού σου είναι η καθαρή θέαση και επίγνωση της αμαρτωλότητάς σου, λέει ο Άγιος Ιγνάτιος Μπριαντσανίνωφ [2].

Έχοντες, λοιπόν, «τας οσφύας περιεζωσμένας και τους λύχνους καιομένους» ένα έχουμε φρόνημα και νόημα· την συνεχή άρση του Σταυρού, ούτως ώστε οποιαδήποτε ώρα ο Κύριός μας, ο οποίος μας κάλεσε στην επίγνωσή Του, στρέψει το βλέμμα Του για να εξετάσει πού βρισκόμαστε, να μας βρει πίσω Του ακολουθώντας και κρατώντας με θάρρος και δύναμη στον ώμο μας τον Σταυρό [3].

Στην ορθόδοξη Εκκλησία, όλα τα πρόσωπα και όλα τα πράγματα, μέσω του σταυρού, θυσιάζονται και προσφέρονται. Οι χριστιανοί, κάνοντας το σημείο του σταυρού ζητούν τη δύναμη να φερθούν με καθαρότητα απέναντι στον κόσμο. Ακόμη διαδηλώνουν τη θέλησή τους, να υψωθούν με την προσπάθειά τους, ως τη συνάντηση αυτής της δύναμης· να δοξάσουν το Θεό με όλες τους τις πράξεις και

τις οδύνες μέσα στον κόσμο, ακόμη και με το θάνατό τους· να ζήσουν και να πεθάνουν για το Θεό, να εκδηλώσουν με κάθε τρόπο, ότι θυσιάζονται σ' Εκείνον, λέει ένας σύγχρονος θεολόγος ο πατήρ Δημήτριος Στανιλοάε [4].

«Τι γαρ ωφελήσει άνθρωπον εάν κερδήση τον κόσμον όλον, και ζημιωθή την ψυχήν αυτού; [5]». ακούσαμε στο Ευαγγέλιο. Δυστυχώς δεν συναισθανόμαστε και δεν αναγνωρίζουμε την μεγάλη αξία της ψυχής, και μάλιστα αδιαφορούμε νομίζοντας, ότι στα αγαθά του κόσμου τούτου υπάρχει η χαρά, η ευτυχία, η απόλαυση και αιώνια ζωή.

Αγαπητού αδελφοί, ο Τίμιος Σταυρός υψούται και μας καλεί στο ύψος του Ουρανού, ευρισκόμενος ανάμεσα μας και δείχνοντάς μας, το δρόμο εκείνο της αγάπης, ο οποίος θα πρέπει να γίνει τρόπος της ζωής μας και ταυτόχρονα μήνυμα καταλλαγής, συμφιλίωσης και ειρήνης. Ας υψώσουμε κι εμείς τον δικό μας σταυρό, για να γίνουμε πιστοί και αληθινοί μαθητές του Χριστού μας και να αξιωθούμε να ζήσουμε την αιώνια ζωή, την οποία ο ίδιος μας χορήγησε διά του Σταυρικού Του Θανάτου και της Τριήμερής Του Αναστάσεως.

Παραπομπές:

1. Μάρκου 8,34.

2. Αγ. Ιγνατίου Μπριαντσανίνωφ Ασκητικές Εμπειρίες Β΄ σελ. 95.

3. Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού, Αθωικά Μηνύματα, Ψυχωφελή Βατοπαιδινά 9, Έκδ. Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου, Άγιον Όρος 1999, σ.79-85

4. Πρωτ. Δημητρίου Στανιλοάε, «Στο φως του Σταυρού και της Αναστάσεως», εκδ. Ι .Μ. Μεταμορφώσεως του Σωτήρος -Κύμη, σ. 27-35

5. Μάρκου 8,36.

<https://bit.ly/2RF8qhz>